

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Ένωση ή συνοδεία έστριβε ακόμα, μέσ' στὰ στενοσόκακα τής Γοβάδας, ο Νίκος πρόσεχε τόσο πολύ στην κατηγορία, και στις άνομαλίες του δρόμου, που δεν μπορούσε να κοιτάξει τίποτ' άλλο.

Το περασμένο βράδι είχε βρέξει, και είχαν μαζευτεί, έδω-έκει, στο δρόμο, ένα σωρό νερά. Ή νεκροφόρα, καθώς προχωρούσε άργα, βούλιαζε κάθε τόσο μέσα, και παταίλε με λάσπες δίσους βρωμόντουσαν δίπλα. Κ' έπειδη φορούσε τὰ καλά του μαύρα ρούχα, πρόσεχε, με τρόπο, να φουλάγεται.

Όταν, όμως, έφτασαν και μπήκαν στην οδόν 'Αναπαύσεως, κ' ο δρόμος έγινε ύποφορτό, σήμασε τὰ μάτια του, κ' άρχισε να κοιτάζει γύρω του, τους δρόμους. Δέν ήταν, παρά λίγοι άνθρωποι, οι περισσότεροι γειτόνοι, και μερικοί φίλοι, όλοι παιδιά έθγατικά ή φοιτητές. Ή μόνη γυναίκα που ύπήρχε εκεί μέσα ήταν ή σπατομαζοχαρά του, έκεινη που τον είχε περιποιηθεί στην άρρώστια του—μια ψηλή και κοκαλιάρη ζωντοχάρη, που έβγαλε περισσότερο, τὰ δύο τελευταία νοίκια που είχε γάσει. Οι άλλοι όλοι περπατούσαν άδιάφορα, ή μιλούσαν ζωηρά άναμεταξύ τους, με την προσωπική ζωοράδα, που δίνει πολλές φορές ή άμνηχανία. 'Αλλοι, πάλι, είχαν σαν ένα είδος νεφούς. Ένα είδος εϊθμίας, και χαιουγιλούσαν, τάχα γιά να δέσουν κορφογά, αλλά, πραγματικά, έπειδη ή διάθεσή τους ήταν τέπια.

Ο Νίκος ένιωσε, τότε, κάτι να του σφιγγει την καρδιά. Δέν ήταν, βέβαια, πρώτη φορά που έβλεπε κηδεία—άλλά τὸ θέμα εκείνης τής παγερης άδιαφορίας τὸν πλήγωνε κατάααρδα. Τόσκιαν σχεδόν προσωπικά. 'Έβλεπε τὸν εαυτό του μέσ' στο ερώτερο, κ' όλους εκείνους, που τὸν ακολουθοῦσαν, τόσο μακρινούς και τόσο ξένους, που θα προτιμούσε να ήταν όλομύναχος, να μὴ έρχόταν από πίσω του κανένας...

Ήταν εκεί και μερικοί, που είχαν κολλησει από περιέργεια, τὴ νωσηρὴ εκείνη περιέργεια, που έχουν καμτόσοι άνθρωποι, να δουν τὸ νεκρό. Αὐτοί ήταν οι έντελώς ξένοι και τυχαίοι—και ήταν κάπως δικαιολογημένοι. 'Αλλά οι άλλοι, ποίος λίγο ποίος πολύ, είχαν κάνει παρέα μαζί του, ήταν ή ταχτική του, να ποιμε, συντροφιά—κ' όμως, όχι μόνο δέν ήταν λυπημένοι, αλλά έδειχναν πὸς ήταν κάπως και χαρούμενοι, πὸ πολύ χαρούμενοι, από ὅτι ήταν τὴς άλλες ή μέρες...

Υπήρχαν κ' άλλοι ποί, άν και ο θάνατος δέν τους συγκινούσε καθόλου, ένιωθαν, τελοςάπαντ, κάποια ύποχρέωση, γιά λίγη ώρα, να δείχνουν κάποια κῶμια και σοβαρό.

Κ' ο ίδιος, εϊν' άλληώς, δέν πολυσυμπάθεσε τὸ μακαρίτη, όταν ζούσε. Τὸυ είχε μάλιστα και μιά μικρή αντίπαθεια. Είχε μερικά προτερήματα, πολύ άμφίβολα και κείνα, αλλά ήταν, ίδιος, κακόγλωσσος και πονηρός. Μπροστά στο θάνατο, όμως, τὰ πάματα άλλαξαν. Τώρα βρισκόταν σ' ένα νεκρό, δηλαδή σ' ένα θλιβερό σύμβολο τής τεραστίας άνθρωπίνης ματαιότητος, ένα δν, πού, λίγο πριν, τὸ ήξασε ορθὸ και ζωντανό, και τώρα τόβλεπε μπροστά του έστλωμένο, χωρίς μιλία. Είχε ακόμα σ' αὐτὰ του τὸν ήχο τής φωνής του, τὸ μικρό σπασμοδικό του γέλιο. 'Έβλεπε τὰ μάτια του, τὴς δυο ρυτίδες, που ανόλωναν τὸ κουτέλο του, τὸ στόμα του με τὸ χροσὸ τὸ δόντι δεξιά, τὴ μύτη του, με τὸ μικρὸ έξόγκωμα στην άκρη.

Ή ιδέα πὸς δλ' αὐτὰ τὰ πάματα—άσχητα με τὴ συμπάθεια, ή όχι, που τὸς είχε—δὲ θα τὸ ξεδιόκιε ποτέ πιά, τὸυ εϊν' ένα σπαραγμὸ μέσ' στην ψυχή, που δέν τὸν είχε ξαναδοκιμάσει. Πολλές φορές ή νοῦς του πήγαινε στο θάνατο—άλλ' από τὸ σημειο αὐτό, μέχρι που τὸν βλέπε καθαρά μπροστά του, ή απόσταση ήταν κολλοσιαία. Τώρα τὸ καταλάβαινε βαθιά.

Είχαν φτάσει, τώρα, στην εισοδο τοῦ νεκροταφείου. Δὲ θέλησε να προχωρήσει άλλο.

Ξεκόλλησε με τρόπο άτ' τὴ συνοδεία, και πήγε κ' έκατσε μονάχος, σὲ μιά ταβέρνα, δίπλα σ' ένα μαρμαραδίο. 'Έλεγε πὸς είχε κάμει τὸ καθήκον του, σὰ γνώριμος. 'Αλλ' αὐτὸ ήταν ένα πρόσχημα άνέναντι τοῦ εαυτοῦ του. Ήθελε ν' άπομακρυνθει με κάθε τρόπο, να μὴ παρευρεθει στη σπηνή τοῦ ένταρσιμου, που τὸυ ήταν άποροσυνική, και πάντα τοῦδιν' ένα κρῖο στην καρδιά, δυο και να μὴ τόδειχνε στους άλλους.

Κάθησε, λοιπόν, σὲ μιά γωνιά, και περιμενε να τελειώσει ή διαδικασία. Ή μέρα ήταν κάπως σκοτεινή, και τὸυ χτυπούσε τὰ ροιθούνα ή μπουδιά τής ύγρασίας.

Σὲ κάμποιση ώρα, εϊδε τους ανθρώπους να βγαίνουν, ένας-ένας, άτ' την πόρτα τοῦ καμνητηρίου. Μερικοί ήρθαν και κάθησαν στην ίδια την ταβέρνα, και παράγγειλαν μεζέδες και κρασί. Σὲ λίγο βγήκε κ' ή ζωντοχάρη με τὸ μικρὸ τὸ γιό της, και ξαναπήρε τὸ δρόμο γιά τὸ σπίτι της. Αὐτὴ φαινόταν κάπως λυπημένη, αλλά κ' αὐτήνης ή λύπη, τὸυ φαινόταν άμφίβολη πολύ, και διαφοροίμενη.

Όλα ήταν τώρα τελειωμένα. 'Ο νεκρὸς ήταν θαμμένος μέσ' στο χῶμα, και δὲ θα ξαναβγαине ποτέ. Δὲ θα τὸν έβλεπε ποτέ, καθώς τὸν ήξαισε, και δὲ θα ξαναγίενε τ' άστεια του, που τὰ πετούσε, που και ποῦ, με τρόπο, κακολογώντας πάντα κάποιο άνθρωπο, καθώς μιλούσε λίγο με τὴ μύτη...

Τὸυ ήθεε τότε ή διάθεσή να κλάψει. 'Ενώσο ζούσε, δὲ φανταζόταν ποτέ πὸς αὐτὸς ο άνθρωπος ήταν ικανὸς να τὸν κάνει να λυπηθει. Πολλές φορές, μάλιστα, εϊχ' επιθυμεί τὸ κακό του.

'Αλλά τώρα, δλ' αὐτὰ ήταν διαφοροετικά.

Κοίταξε γύρω του, μήπως τὸν έβλεπε κανένας άτ' τοῦς άλλους, και σκούπισε με τρόπο ένα δάκρυ, καθώς κατηγορούσε άργα στο μάγουλό του. Κ' έπειδη φοδύταν πάντα, μήπως τὸν πήρε κανένας μπουδιά, έβγαλε τὸ μαντήλι του, κ' έκανε πὸς βήχει.

Δίπλα, τὸ γλέντι είχε άνάμει. Ποτήρι στο ποτήρι, οι άνθρωποι είχαν μυσσοζαλιστει. Σὲ λίγο άρχισαν τ' άστεια, κ' οι χοντρος κουβέντες. Οι περισσότερες είχαν θέμα τὸ νεκρό.

Μιά στιγμή, τὸ Νίκου, τὸυ φάνηκε πὸς ήταν ή εκδίχηση, κ' ή πληρωμή, γιά δυο έλεγε και κείνος, όταν ζούσε.

Και τότε ή μορφή του, τὸυ παρουσιάστηκε άλλη μετ' αφορά. Τὸν εϊδε, καθώς ήταν ένα βράδι, σακμάμνος σ' ένα διπλανὸ τραπέζι, με τὰ πονηρά του μαύρα μάτια, και τὸ χροσὸ του δόντι, μέσ' στο στόμα, που γυάλιζε στο φως τοῦ καμνητιοῦ, σαν άστρο βουλιγαμένο σὲ μίαν άδυσσο... Τὸν εϊδε, με τὴς κουραμμένες του κινύσεις, με τὸ δυσάρεστο και νευρικό έκκεινο τίναγμα, που έκαναν οι όμοι του, όταν ήθελε να κοροιδέψει κάποιον—με τὴ σωτή και έξρηνη φωνή του. Τὸυς διηγόταν ίσα-ίσα, μίαν ιστορία μοχθηρὴ εϊς βάρος τοῦ φίλου τους αὐτοῦ, που τώρα-δὰ γελούσε πλάι.

Ο Νίκος σηκώθηκε άτ' την καρέκλα του. Δὲ μπορούσε να καθήσει άλλο. Τὸυ φαινόταν πὸς δέν άνέπνεε καλά. Είχε συλλάβει, μιά στιγμή, τὸν εαυτό του, να έπικρατει τὴν εϊθμια του, και να βροίσει πὸς ο θάνατος είναι, και κείνος, ένα είδος τιμωρίας, ένα είδος, μυστικής δικαιοσύνης!

'Α, όχι-δὰ! Δέν έπρεπε να φτάσει ές εκεί!

'Εκαμ' ένα γύρο, μπροστά στην πόρτα τοῦ νεκροταφείου.

***

Τώρα είχε νυχτώσει γιά καλά. Τὰ φῶτα ήταν άναμμένα. Μέσ' άτ' τὰ κάγκελα τής σιδερένιας πόρτας, στη σὰν τὸν δέντρον, εϊδε μερικά καντήλια που τρεμοδούβαν στους λάφους, χαμμένα στην άπέραντη γαλήνη, στη θανάσιμη ένόκη οιοπή.

Ή παρέα, στην ταβέρνα, τραγουδούσε. Ο πὸς άστειος τής παρείας, είχε πάρει έναν άμανε, και νιαούριζε με πάθος μέσ' στη νύχτα, ζάνοντας, έδω-έκει, δλο βραχνές, τρεμουλιαστές κορδόνες.

'Αντίκρυ άσπρίσαν τὰ μαρμαρένια μασολιαία τής εϊσόδου, κ' οι λευκοί, παράξενοι σταυροί.

Ένωισε τὴν άνάγκη να διασκεδάσει τὸ μυαλό του. Καταλάβαινε πὸς, άν ξεακολουθοῦσε έτσι, θαχανε τὴν

Ήγες τὸ μεγάλο δρόμο λυπημένος, στέκοντας μπροσὸς στὰ μικρομάγαζα...

ψυχραιμία του στο τέλος, και θάρτανε σε κάποια άπορότητα, που τα προσαιθανόταν από χρόνια...

Πήγε, λοιπόν, πάλι το μεγάλο δρόμο, λιπασμένος, στεκόνας άφρονιμένος μπρος στα μικροπράγματα... Οι σκονισμένες πιερίδες του φανόσαν, τώρα, σά βουβές γυναίκες, που θρηνοούσαν. Και το μυαλό του πήγε στη μάνα και στις αδερφές του πεθαμένου, που ζούσαν στην έπαρχία, και δεν είχαν μάθα ακόμα το χαμό του. Τις γυναίκες έκρινες δεν τις ήξευρες, αλλά κάποτε του είχε δείξει γράμματά τους. Τώρα έκρινες ίσως να γελούσαν—αλλά σε λίγο θα μαθαίνανε την είδηση... Και το γέλιο τους θα πάγωνε με μιὰς—έτσι και να πάγωνε για πάντα!

Σιγά-σιγά, έφτασε στη γέφυρα. Και σε λίγο, προβάλαν τὰ φώτα του Ζάπτεο.

Βγήκε στη λεωφόρο Συγγρού, κι άρχισε ν' άνηφορίζει προς το Ζάπτεο.

Η κίνηση ήταν φτασιμένη, τώρα, στο κατακόρυφο. Η πλατεία, τα λαγοροπλάτεια ήταν γιομάτα κόσμο.

Ο κινηματογράφος έπαιξε μια είδηση ταινία. 'Η μουσική σκόρπριζε τούτες χαρομόνους σκοπούς μιάς όπερέτας.

Κάθισε σ' ένα τραπέζι κι άρχισε να κοιτάει την ταινία. Σε λίγο, η προσοχή του είχε άποροσφρηθεί τόσο πολύ, που έξεχασε τελείως όσα έγιναν. Παρακολούθησε τις περιπέτειες ενός άστειου κατεργάρη, που τον έπαιξε κάποιος μεγάλος κομιζός ήδητος. Το πλήθος μόνο που δὲ χειροροτούσε. 'Αλλά κι' αυτό έγινε στο τέλος, όταν η ταινία είχε εκκλήνυχται!

Ήπειτα ό κόσμος σκόρπισε, κι έμεινε πάλι μόνος. Τότε περιπλανήθηκε στα δέντρα.

Το Ζάπτεο ήταν τώρα έσκημο. 'Η ύγρασία ήταν άρχετά διατρασανική, εξ αιτίας της γρεανοιβαδινή βοορή—κι' ήταν ακόμα καλοκαιρί—κι' οι πσιώι θαμώνες, που σινηθως ξενυχτούν εκεί, τὸ είχαν εξακαταλείψει.

Μέσ' στη σιωπή, τότε, ξαναθυμήθηκε τον πεθαιμένο φίλο. 'Όλα όσα είχαν συμβει, στο διάστημα της ημερας εκείνης, ξαναήθσαν στο μυαλό του.

Θυμήθηκε όλες τις λεπτομέρειες: Τη νεκροφόρα που πισίλιζε τον κόσμο, τη σαπινοκουρρά της ζωντοχήρα, τους άγνωστούς που χασογελοούσαν.

Και τότε, ξαφνικά, ένα όριος πέοασε στην πλάτη του. Είδε όλη τη σπηνή της ταφής—έκενη—πὸ δὲ θέλησε να δει πραγματικά, ειδο το φέρετρο να κατεβαίνει μέσ' στο λάζο, την πρώτη χούφτα χώματος, που έπεφε άπάνω,—ίσως κανένα μάτι να διακορβίσει... Και συλλογιόστηκε τὸ φίλο του, που θα περνούσε, τώρα, την πρώτη του τη νύχτα, μέσ' στον τάφο, με τὰ μάτια του για πάντα πιά κλειομένα, με τὰ χείλη του για πάντα σφραγισμένα...

Τὸ χέρι, που τὸ είχε γγίσει τόσες φορές, θάλωνε στο χῶμα, και άβιμενε, στο τέλος, ένα κόκαλο, σάν τὰ σταρωτά έκείνια κόκαλα, που τὰ βλέπει κανένας στις εϊόνες, κάτω από τὸ τεκτονικό κρανίο!

Δὲν ξαίρω πὸς τὸ ἤρθε στο μυαλό, πὸς ό φίλος του, έκείνη τη στιγμή, μέσ' στο θροειμένο χῶμα του, θα κρῶνε!...

Αὐτὴ ἡ ἰδέα τὸ ἦταν, τώρα, άνυπόφορη. Δοκίμασε ν' άντιδράσει. 'Αλλά δὲ μπροστὸς.

Χωρίς να θέλει, τότε, πήρε ξανά τὸ δρόμο τὸ νεκροταφείον.

Η ἡσυχία, τώρα, ήταν άπόλυτη. Ξαναείδε τις μεγάλες πιερίδες, που υιοιαιζαν με γυναίκες που θρηνοούσαν. Είδε πάλι τὰ κλεισμένα μαρμαράδικα, με τὸς σταυρούς και με τις προτομές στις πόρτες, και την ταβέρα, που είχε κάτω πιό μπροστά.

Είδε την πύλη με τὰ σιδερένια κάγκελα. Ήφεγγε μόλις, άμεινρά, στο φῶς τὸ δρόμο—ένα φῶς μοντὸν κι' άπελυπόμενο.

Εμοιαζε για πάντα, σά να μὴν ὑπῆρχε τρόπος πιά ν' άνοιξει—σάν ένα στόμα που κρατεί τὰ μυτικά του, και δὲν ὑτάρχει τρόπος να τὰ πει...

Τίποτα πιά δὲ σάλευε τριγύρω, τίποτε δὲν ήταν ζωντανό. 'Ενας γκίωνης βογοοοος, μοναχά, και, παρατέρα, άλλος ένας γκίωνης.

Μέσ' στο κοιμητήριο, ήταν, τώρα, ἕν' άδιατέραστο σκοτάδι.

Ή καρδιά του κόντευε να σπάσει.

Πιάστηκε από τὰ σιδερένια κάγκελα, και κείνα τὸ παγῶσανε τὰ χέρια...

Τότε, ξαφνικά, κηλίστηκε στα γόνατα, κι' άρχισε να κλαίει με ληγμούς.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

'Εμεις φοιμι δὲν εἶχαμε κι' οι σκύλοι πῆτες ξεσερναν.

—Τὸ μιοχοειμῶνο ἡ γρηὰ θυμήθηκε πετόνι.

—'Η άρρωστικὴ μταιίνει με τὸ σακι και βγαίνει με τὸ βελόνι.

—Σάν φορήση τ' άλλόγ' μου, ἀς μὴ βγή χλωρὸ χορτάρι.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὰ μετὰ θάνατον

'Όταν μιὰ φορά άρχισαν στη Γαλλία να κείνε τὸς νεκρούς, μιὰ έφημερίδα άπέτειε πὸς διαφόρους συγγραφείς καί ποιητὰς την ερώτηση :

«'Ηθέλαν μετὰ θάνατον νὰ ταροῦν ἡ νὰ τὸς κἀφοιν ;»

Μαζὶ με τις άλλες απαντήσεις, που ἦσαν φυσικὰ όλες ξευπνες, ι διατέρα ἐντύπωση έκανε ἡ τοῦ 'Αλφόνσου Λοδὲ :

«—Νά ταροῦ ἡ να καθὲ καὶ τὰ δύο μὸν εἶνε ἔξιουν διαφόρετα ; άπάντησε ό συγγραφέας τοῦ 'Τσαοταριόνου.

'Απο τις Γαλλικὲς έφημερίδες ἐπῆσαν τὸ ζήτημα και ἡ 'Ελληνικὲς, σιγά-σιγά δὲ άρχισαν να μιλοῦν ν' αὐτὸ και στα σαλόνια. Σε μιὰ μάλιστα, ἀπ' τις προίτημες φιλοφρονες ἐπεσπίδες της κ. 'Αγγελῶν Βλάχου ἐτέθη τὸ ἴδιο ερώτημα και ό κ. Πόππ, νεαρός τότε άσκια, όταν ἠρωτήθη τὸ προτῖμα, κλάδων ἡ τάφον, άπάντησε :

«—'Όταν πεθάνω, φορῶνος... νὰ με κηνήσι !»

Πὸς ἔωσαν δ' 'Ανδρῶττος τὸν Γκρούα

Λίγα χρόνια πὸς της 'Ελιανασάσεως τὸν 1821, ἔνα από τὰ πάλινχάρια τοῦ 'Οδυσσεῖος 'Ανδρῶττου, που ἦταν πὸς ἀματωλης της Λεϊβαδιάς, ό Γκρούας, σκότωσε, κατόπιν φιλονεικίας, ἕναν Τοῦρκο πρόκοιτο στη Χαλκίδα.

'Ο Γκρούας σινελήθη ν' αὐτὸ τὸ φόνο και φυλάκισθηκε στα μιοδορῖονα της Χαλκίδος, ἔκινδυνε μάλιστα να καταδικασθῆ σε θάνατον :

'Ο 'Οδυσσεύς, θέλων να σώσει τὸ πάλινχάρι του, κατέφυγε σε διάφορα μέσα, ἀλλ' άπέτυχε. Τότε σέφέρθηκε να ἐραμοση τὸν δόλο κι' ἔκλωσε στη θῆβα, όπου ἔμεινε, τρεῖς 'Οθωμανοῦς προκοῖτους της Χαλκίδος, για κινήνη.

Οι 'Οθωμανοῦ δεχθησαν τη φιλικὴ πρόκληση τοῦ 'Οδυσσεῖος και πῆγαν στη θῆβα. Ἐκεῖ ό 'Ανδρῶττος, ἀφοῦ φάγανε κι' ἔπαινε, τὸς εἶπε στοῦ ταμπουσίτου τὸ τέλος αὐτο εἶνε σιχμά-σπῶί του, όσο να σπῆ άπάντηρης από τὸν Μπέη της Χαλκίδος για τὸ Γκρούα.

'Εγχαγγε λοιπὸν άμέσως σὸν τοπάρχη της Χαλκίδος τὰ ἔξης :

«Πασσά μου,

Να μὸς στειλες τὸν Γκρούα, ἄν θες να σοῦ στείλω τὸς τρεῖς Μπέηδες .

'Οδυσσεύς .»

Κι' ό Πασσάς, θέλοντας και μὸ, ἔλευθήσε τὸν Γκρούα, για να σώσει τὸς Τοῦρκοῦς προκοῖτους.

'Όταν άνοιγει ἡ ἔρεση τὸν ἀδελφῶν 'Ιταλῶν

Μετὰ τὸς Βαλκανικὸς πολέμους μεροκί 'Ιταλοῦ, ἔχοντες βέβαια άποτέροους πολιτικὸς σκοπούς, ἦσαν ν' άγοράσουν από τὸς Τοῦρκοῦς, που ἔφευγαν ἀπ' την 'Ελλάδα, διάφορα κτήματα και τοιμήλια στη Μακεδονία. Καθὸς ἀπειδίχθη ἡμέστια ἐκ τὸν ὑπέρου, τὸ γόνηματα τὸν 'Ιταλὸν αὐτὸν τὰ διέθετε δια Τραπεζιῶν ἡ 'Ιταλικὴ Κυβέρνητης.

Τὸ ζήτημα αὐτὸ ἀπερχόλησε τότε και την Κυβέρνησαν τοῦ κ. Βενιζέλου, ἡ ὁποία ζήτησε την γνώμη διαφόρων πολιτικὸν γνωροζόντων καλὰ τὰ πράγματα της Μακεδονίας.

Τότε προσήθε και ό μακαρίτης 'Ιων Δραγοῦμης και εἶπε σὸν κ. Βενιζέλο :

—Κάλλιο φειδι σὸν κόρφο μας, παρὰ 'Ιταλοῦ στη Μακεδονία !..

'Η Κυβέρνητης κατὰλαβε άμέσως πόσο δικηο είχε ό δειμνητος Δραγοῦμης κι' ἐψηφισε άμέσως σχετικὸν άπαγορευτικό νόμο, δια τὸ ὁποῖον ἔκοψε τη φορα και την δρεξὶ τὸν ἀδελφῶν 'Ιταλῶν.

Η ΣΥΝΗΘΕΙΑΣ ΤὸΝ ΠΟΥΛΙΝ

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΚΟΡΑΚΟΝ

'Ο Γάλλος κληνητης Ροῦ άναφέρει σε κάποιο σύγγρημμα του ὅτι, μιὰ μέρα, ἐνὸ βρισκόταν στο σταθμὸ τοῦ Σάν Κροά, εἶδε σε άπόσταση πολλῶν μέτρον καμια πενηνταρία κὸρακας, οι ὁποιο ἔξεβαλλαν ὄρειας κρουγάς. 'Όταν ἐπλησίασαν περισσότερο πὸς τὸ μέρος του, οι κρουμοῖ ἔπαραν και κάποια ἐξαιρετικὴ κινήσις παρετηρήθη. Σε λίγο εἶδε ἕναν μαῖτρο ὄγκο πὸς έπεφε στη γῆ. Ἦταν ένας κὸρακας, τὸν ὁποῖον εἶχαν φρονέσει οι σίντροφοῖ του, πὸς ξερε για μιὰ αἰτία. 'Ο κληνητης Ροῦ προσθέτει ὅτι στωῖς κὸρακας ὑπάρχει μεγάλη πειθαρχία και ὅτι οι καταδικαζόμενοι ἐξ αὐτῶν ὑφίστανται την τιμορῖα τὸς χωρὶς καμια διαμαρτηρία.

